

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 63
22 czerwca 2020

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 209/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 209/02	Sprawa C-838/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bordeaux (Francja) w dniu 18 listopada 2019 r.– Boé Aquitaine SELARL/Mercialys SA	2
2020/C 209/03	Sprawa C-860/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 września 2019 r. w sprawie T-99/19, Magnan / Komisja, wniesione w dniu 24 listopada 2019 r. przez Nathaniela Magnana	2
2020/C 209/04	Sprawa C-939/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgerichts Düsseldorf (Niemcy) w dniu 24 grudnia 2019 r. – Flightright GmbH / Eurowings GmbH	3
2020/C 209/05	Sprawa C-54/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 20 listopada 2019 r. w sprawie T-502/16, Stefano Missir Mamachi di Lusignano i in. / Komisja, wniesione w dniu 30 stycznia 2020 r. przez Komisję Europejską	3

2020/C 209/06	Sprawa C-56/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 4 lutego 2020 r. – AR / Stadt Pforzheim	4
2020/C 209/07	Sprawa C-65/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 7 lutego 2020 r. – VI / KRONE – Verlag Gesellschaft mbH & Co KG . .	4
2020/C 209/08	Sprawa C-66/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Procura della Repubblica di Trento (Włochy) w dniu 24 stycznia 2020 r. – postępowanie karne przeciwko XK . .	5
2020/C 209/09	Sprawa C-91/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 24 lutego 2020 r. – LW / Bundesrepublik Deutschland .	5
2020/C 209/10	Sprawa C-96/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 24 lutego 2020 r. – Ordine Nazionale Biologi, MX, NY, OZ / Presidenza del Consiglio dei Ministri	6
2020/C 209/11	Sprawa C-100/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 26 lutego 2020 r. – XY / Hauptzollamt B	7
2020/C 209/12	Sprawa C-102/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 26 lutego 2020 r. – StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH / eprimo GmbH	7
2020/C 209/13	Sprawa C-118/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 3 marca 2020 r. – JY	8
2020/C 209/14	Sprawa C-120/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 3 marca 2020 r. – Koleje Mazowieckie przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Infrastruktury i Budownictwa obecnie Ministrowi Infrastruktury i Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego, PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.	9
2020/C 209/15	Sprawa C-121/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie (Niderlandy) w dniu 4 marca 2020 r. – VG / Minister van Buitenlandse Zaken	9
2020/C 209/16	Sprawa C-127/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Gliwicach (Polska) w dniu 5 marca 2020 r. – D. Spółka Akcyjna przeciwko W. Zrt . .	10
2020/C 209/17	Sprawa C-132/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 10 marca 2020 r. – BM, DM, EN przeciwko Getin Noble Bank S.A. . . .	11
2020/C 209/18	Sprawa C-133/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederalnden (Niderlandy) w dniu 11 marca 2020 r. – European Pallet Association eV / PHZ BV	12
2020/C 209/19	Sprawa C-135/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 12 marca 2020 r. – JS / Câmara Municipal de Gondomar	13
2020/C 209/20	Sprawa C-137/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugalia) w dniu 12 marca 2020 r. – MV / SATA Internacional – Serviços de Transportes Aéreos SA	14

2020/C 209/21	Sprawa C-142/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 26 marca 2020 r. – Analisi G. Caracciolo srl / Regione Siciliana – Assessorato regionale della salute – Dipartimento regionale per la pianificazione i in.	14
2020/C 209/22	Sprawa C-143/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 24 marca 2020 r. – A przeciwko O . . .	15
2020/C 209/23	Sprawa C-151/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 27 marca 2020 r. – Bundeswettbewerbsbehörde / Nordzucker AG i in.	17
2020/C 209/24	Sprawa C-154/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 31 marca 2020 r. – Kemwater ProChemie s. r. o. / Odvolací finanční ředitelství	18
2020/C 209/25	Sprawa C-161/20: Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska /Rada Unii Europejskiej	18
2020/C 209/26	Sprawa C-169/20: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska	19
2020/C 209/27	Sprawa C-180/20: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej	20
Sąd		
2020/C 209/28	Sprawa T-653/18: Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2020 r. – Armani /EUIPO – Asunción (GIORGIO ARMANI le Sac 11) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GIORGIO ARMANI le sac 11 – Krajowe wcześniejsze znaki towarowe, słowny i graficzne, LESAC i lesac – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 47 ust 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001]	22
2020/C 209/29	Sprawa T-654/18: Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2020 r. – Armani / EUIPO – Asunción (le Sac 11) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego le sac 11 – Krajowe wcześniejsze znaki towarowe, słowny i graficzne, LESAC i lesac – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 47 ust 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001]	22
2020/C 209/30	Sprawa T-707/18: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Tilly-Sabco / Rada i Komisja [Rolnictwo – Refundacje wywozowe – Mięso drobiowe – Rozporządzenie (UE) 2018/1277 wydane w następstwie stwierdzenia nieważności w wyroku Trybunału rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 689/2013 – Właściwość organu wydającego akt – Nadużycie proceduralne – Obowiązek uzasadnienia – Odpowiedzialność pozaumowna – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Szkoda]	23
2020/C 209/31	Sprawa T-752/18: Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2020 r. – Tecnodidattica / EUIPO (Kształt podstawki globusa i lampy) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego – Kształt podstawek globusa i lampy – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego – Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Brak elementów ozdobnych lub fantazyjnych odgrywających istotną lub zasadniczą rolę]	24

2020/C 209/32	Sprawa T-73/19: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Bergslagernas Järnvaru / EUIPO – Scheppach Fabrikation von Holzbearbeitungsmaschinen (Narzędzie do rąbania drewna) [Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający narzędzie do rąbania drewna – Wcześniejszy wzór krajowy – Podstawa unieważnienia – Brak indywidualnego charakteru – Brak innego całościowego wrażenia – Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Naruszenie prawa do obrony – Artykuł 62 rozporządzenia nr 6/2002]	24
2020/C 209/33	Sprawa T-106/19: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Abarca / EUIPO – Abanca Corporación Bancaria (ABARCA SEGUROS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ABARCA SEGUROS – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ABANCA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	25
2020/C 209/34	Sprawa T-109/19: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Kerry Luxembourg / EUIPO – Döhler (TasteSense) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TasteSense – Wcześniejszy słowny znak towarowy MultiSense – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	26
2020/C 209/35	Sprawa T-496/19: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – CV i in. / Komisja [Służba publiczna – Urzędnicy – Wynagrodzenie – Współczynnik korygujący – Ryczałtowy zwrot kosztów – Koszty mieszkania – Obowiązek uzasadnienia – Obowiązek dbałości – Równoważność siły nabywczej – Równość traktowania]	26
2020/C 209/36	Sprawa T-496/19: Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – CZ i in. / ESDZ [Służba publiczna – Urzędnicy – Wynagrodzenie – Współczynnik korygujący – Ryczałtowy zwrot kosztów – Koszty mieszkania – Obowiązek uzasadnienia – Obowiązek dbałości – Równoważność siły nabywczej – Równość traktowania]	27
2020/C 209/37	Sprawa T-594/19: Postanowienie Sądu z dnia 27 kwietnia 2020 r. – Axactor / EUIPO – Axa (AXACTOR) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania]	27
2020/C 209/38	Sprawa T-623/19: Postanowienie Sądu z dnia 30 kwietnia 2020 r. – ArcelorMittal Bremen/Komisja [Skarga na bezczynność – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Decyzja 2011/278/UE – Przejściowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Zmiany w tabelach krajowego rozdziału uprawnień dotyczące Niemiec w odniesieniu do lat 2013-2020 – Znaczne zwiększenie mocy produkcyjnych – Następcza bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]	28
2020/C 209/39	Sprawa T-146/20: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 maja 2020 r. – Csordas i in./Komisja [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Wybory sekcji lokalnej komitetu pracowniczego Komisji w Luksemburgu – Prawdopodobieństwo – Spoczywający na instytucji obowiązek kontroli – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak fumus boni iuris] . .	29
2020/C 209/40	Sprawa T-179/20: Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2020 r. – JP / Komisja	29
2020/C 209/41	Sprawa T-210/20: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2020 r. – Square / EUIPO (\$ Cash App) . .	30
2020/C 209/42	Sprawa T-211/20: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2020 r. – Square / EUIPO (\$ Cash App) . .	31
2020/C 209/43	Sprawa T-219/20: Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2020 r. – JK / Komisja	32

2020/C 209/44	Sprawa T-223/20: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Orion / Komisja	32
2020/C 209/45	Sprawa T-230/20: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2020 r. – PNB Banka / EBC	33
2020/C 209/46	Sprawa T-231/20: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Price / Rada	35
2020/C 209/47	Sprawa T-238/20: Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2020 r. – Ryanair / Komisja	36
2020/C 209/48	Sprawa T-239/20: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2020 r. – Stada Arzneimittel / EUIPO – Pfizer (RUXXIMLA)	37
2020/C 209/49	Sprawa T-248/20: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Stada Arzneimittel / EUIPO – Pfizer (RUXYMLA)	38
2020/C 209/50	Sprawa T-257/20: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2020 r. – González Calvet / SRB	39
2020/C 209/51	Sprawa T-266/20: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2020 r. – Global Chartered Controller Institute / EUIPO – CFA Institute (CCA CHARTERED CONTROLLER ANALYST CERTIFICATE)	40

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2020/C 209/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Dz.U. C 175 z 25.5.2020.

Dz.U. C 162 z 11.5.2020.

Dz.U. C 161 z 11.5.2020.

Dz.U. C 137 z 27.4.2020.

Dz.U. C 129 z 20.4.2020.

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bordeaux (Francja) w dniu 18 listopada 2019 r.– Boé Aquitaine SELARL/Mercialys SA

(Sprawa C-838/19)

(2020/C 209/02)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de commerce de Bordeaux

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Boé Aquitaine SELARL

Strona pozwana: Mercialis SA

Postanowieniem z dnia 19 marca 2020 r. Trybunał (dziewiąta izba) orzekł, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest oczywiście niedopuszczalny.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 25 września 2019 r. w sprawie T-99/19, Magnan / Komisja, wniesione w dniu 24 listopada 2019 r. przez Nathaniela Magnana

(Sprawa C-860/19 P)

(2020/C 209/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Nathaniel Magnan (przedstawiciel: J. Fayolle, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 26 marca 2020 r. Trybunał (szósta izba) oddalił odwołanie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgerichts Düsseldorf (Niemcy) w dniu 24 grudnia 2019 r. – Flightright GmbH / Eurowings GmbH

(Sprawa C-939/19)

(2020/C 209/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgerichts Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Flightright GmbH

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Sprawa zostaje wykreślona z rejestru na mocy postanowienia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (ósma izba).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 20 listopada 2019 r. w sprawie T-502/16, Stefano Missir Mamachi di Lusignano i in. / Komisja, wniesione w dniu 30 stycznia 2020 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-54/20 P)

(2020/C 209/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Schima, T.S. Bohr, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Stefano Missir Mamachi di Lusignano, in qualità di erede di Livio Missir Mamachi di Lusignano, Anne Jeanne Cécile Magdalena Maria Sintobin, in qualità di erede di Livio Missir Mamachi di Lusignano, Maria Letizia Missir Mamachi di Lusignano, in qualità di erede di Livio Missir Mamachi di Lusignano, Carlo Amedeo Missir Mamachi di Lusignano, Giustina Missir Mamachi di Lusignano, Tommaso Missir Mamachi di Lusignano, Filiberto Missir Mamachi di Lusignano

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd nakazał Komisji naprawienie krzywdy doznanej przez Marię Letizię Missir i Stefana Missira w związku ze śmiercią Alessandra Missira;
- przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako niedopuszczalnej;
- obciążenie Stefana Missira i Marii Letizii Missir kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania Komisja podnosi dwa zarzuty.

Pierwszy zarzut dzieli się na dwie części. W pierwszej części Komisja zarzuca Sądowi naruszenie prawa przy wykładni pojęcia osoby, „wobec której stosuje się” regulamin pracowniczy. Ta pierwsza część dotyczy pkt 48–64 zaskarżonego wyroku. W drugiej części, tytułem ewentualnym, Komisja zarzuca Sądowi naruszenia prawa przy uznaniu na rzecz brata i siostry zmarłego urzędnika prawa do zadośćuczynienia za krzywdę na podstawie regulaminu pracowniczego. Ta część dotyczy pkt 134 i 135 zaskarżonego wyroku.

W drugim zarzucie Komisja podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia w zakresie dotyczącym zobowiązania Komisji do naprawienia krzywdy doznanej przez brata i siostrę zmarłego urzędnika i wynikającej ze śmierci tego ostatniego. Ten drugi zarzut dotyczy pkt 154–168, 171, 172 i 181 zaskarżonego wyroku.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 4 lutego 2020 r. – AR / Stadt Pforzheim**

(Sprawa C-56/20)

(2020/C 209/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AR

Strona pozwana: Stadt Pforzheim

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii, w szczególności dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy⁽¹⁾, ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji (UE) 2018/933 z dnia 29 czerwca 2018 r. w sprawie sprostowania niemieckiej wersji językowej dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, zgodnie z którymi w ramach decyzji o odmowie uznania ważności w rozumieniu art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE należy niezwłocznie przedłożyć właściwemu organowi krajowemu wydaną w innym państwie członkowskim kartę wspólnotowego prawa jazdy osoby, która nie ma miejsca zamieszkania w państwie członkowskim tego organu, tak aby organ ten mógł zaznaczyć na prawie jazdy brak uprawnienia do prowadzenia pojazdów w danym państwie członkowskim; przy czym adnotacji o zakazie prowadzenia pojazdów należy zasadniczo dokonać w przypadku karty wspólnotowego prawa jazdy poprzez umieszczenie w rubryce 13 przekreślonej po przekątnej czerwonej litery „D” (np. w formie naklejki)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 403, s. 18.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 7 lutego 2020 r. – VI / KRONE – Verlag Gesellschaft mbH & Co KG**

(Sprawa C-65/20)

(2020/C 209/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VI

Strona pozwana: KRONE – Verlag Gesellschaft mbH & Co KG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 w związku z art. 1 i art. 6 dyrektywy Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że za (wadliwy) produkt należy uznać również fizyczny egzemplarz gazety codziennej zawierającej nieprawidłową poradę zdrowotną, której przestrzeganie powoduje uszczerbek na zdrowiu?

⁽¹⁾ Dz.U. 1985, L 210, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Procura della Repubblica di Trento (Włochy) w dniu 24 stycznia 2020 r. – postępowanie karne przeciwko XK

(Sprawa C-66/20)

(2020/C 209/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Procura della Repubblica di Trento

Strony w postępowaniu głównym

XK

Druga strona postępowania

Finanzamt Münster

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 1 lit. c) pkt ii) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych ⁽¹⁾, w zakresie, w jakim przewiduje on, że za organ wydający może być również uznany „każdy inny właściwy organ określony przez państwo wydające i w danym przypadku wypełniający swoją funkcję organu dochodzeniowego w postępowaniu karnym, który jest w danej sprawie właściwy, by nakazać gromadzenie materiału dowodowego zgodnie z prawem krajowym”, stanowiąc jednak, że w takim przypadku, „zanim [europejski nakaz dochodzeniowy] zostanie przekazany organowi wykonującemu [europejski nakaz dochodzeniowy], jest on zatwierdzany, po przeanalizowaniu jego zgodności z warunkami wydawania [europejskiego nakazu dochodzeniowego] zgodnie z niniejszą dyrektywą, w szczególności z warunkami określonymi w art. 6 ust. 1, przez sędziego, sąd, sędziego śledczego lub prokuratora w państwie wydającym”, należy interpretować w ten sposób, że pozwala on państwu członkowskiemu na zwolnienie organu administracji z obowiązku zatwierdzenia europejskiego nakazu dochodzeniowego, uznając go za „organ wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 2 dyrektywy”?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 130, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 24 lutego 2020 r. – LW / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-91/20)

(2020/C 209/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LW

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy 2011/95/UE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, zgodnie z którym małoletniemu i będącemu stanu wolnego dziecku osoby korzystającej ze statusu uchodźcy należy nadać pochodny status uchodźcy (tak zwana ochrona rodziny uchodźcy) również w przypadku, gdy to dziecko – poprzez drugiego rodzica – posiada w każdym razie także obywatelstwo innego państwa, które nie jest identyczne z państwem pochodzenia uchodźcy i z którego ochrony może korzystać?
- 2) Czy art. 23 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie, zgodnie z którym prawo członków rodziny do świadczeń określonych w art. 24–35 tej dyrektywy może zostać przyznane tylko w zakresie, w jakim jest to zgodne z osobistym statusem prawnym członka rodziny, nie pozwala w okolicznościach opisanych w pytaniu pierwszym na przyznanie małoletniemu dziecku statusu uchodźcy pochodnego od osoby uznanej za uchodźcę?
- 3) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytania pierwsze i drugie ma znaczenie to, czy dla dziecka i jego rodziców możliwy i rozsądny jest pobyt w państwie, którego obywatelstwo posiadają dziecko i jego matka, z którego ochrony mogą korzystać i które nie jest identyczne z państwem pochodzenia uchodźcy (ojca), czy też wystarczy, że jedność rodziny może zostać utrzymana na terytorium Niemiec na podstawie przepisów dotyczących pobytu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. 2011, L 337, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 24 lutego 2020 r. – Ordine Nazionale Biologi, MX, NY, OZ / Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-96/20)

(2020/C 209/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ordine Nazionale Biologi, MX, NY, OZ

Druga strona postępowania: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/98/WE ustanawiającej normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że poprzez wskazanie wśród innych minimalnych warunków posiadanych kwalifikacji, w odniesieniu do dostępu do stanowiska osoby odpowiedzialnej za zakład krwiodawstwa, posiadania dowodu formalnych kwalifikacji „w dziedzinie nauk biologicznych bądź medycznych” przyznaje on w sposób bezpośredni osobom posiadającym dyplomy w obu dziedzinach prawo do bycia wyznaczonym na stanowisko osoby odpowiedzialnej za zakład krwiodawstwa?
- 2) Czy w związku z tym prawo Unii zezwala, czy też stoi na przeszkodzie temu, by prawo krajowe wykluczało możliwość objęcia wspomnianego stanowiska osoby odpowiedzialnej za zakład krwiodawstwa przez osoby posiadające dyplom w dziedzinie nauk biologicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE (Dz.U. 2003, L 33, s. 30).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 26 lutego 2020 r. – XY / Hauptzollamt B**

(Sprawa C-100/20)

(2020/C 209/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XY

Strona przeciwna: Hauptzollamt B

Pytania prejudycjalne

Czy zgodnie z prawem Unii można żądać odsetek od kwoty roszczenia o zwrot niezasadnie uiszczzonego podatku od energii elektrycznej, jeżeli podstawą określenia niższej kwoty podatku była fakultatywna obniżka zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej⁽¹⁾, a określenie podatku w zbyt wysokiej kwocie wynikało wyłącznie z błędnego zastosowania w rozpatrywanej sprawie przepisu prawa krajowego, który został uchwalony celem transponowania art. 17 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 283, s. 51.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 26 lutego 2020 r. – StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH / eprimo GmbH**

(Sprawa C-102/20)

(2020/C 209/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH

Strona pozwana: eprimo GmbH

Przy udziale: Interactive Media CCSP GMBH

Pytania prejudycjalne

1) Czy pojęcie wysłania w rozumieniu art. 2 zdanie drugie lit. h) dyrektywy 2002/58/WE⁽¹⁾ jest spełnione, jeżeli wiadomość jest przesyłana nie przez jednego użytkownika usługi łączności elektronicznej do innego użytkownika za pośrednictwem usługodawcy na „adres” elektroniczny drugiego użytkownika, lecz w wyniku otwarcia chronionej hasłem strony internetowej konta poczty elektronicznej jest automatycznie wyświetlany przez serwery reklamowe w określonych wyznaczonych do tego obszarach w skrzynce odbiorczej poczty elektronicznej losowo wybranego użytkownika (reklama w skrzynce odbiorczej)?

- 2) Czy odebranie wiadomości w rozumieniu art. 2 zdanie drugie lit. h) dyrektywy 2002/58/WE wymaga, aby odbiorca po uzyskaniu informacji o istnieniu wiadomości, dając z własnej woli polecenie odebrania, wywołał określoną technicznie transmisję danych z wiadomości, czy też wystarczy, by pojawienie się wiadomości w skrzynce odbiorczej konta poczty elektronicznej zostało wywołane w ten sposób, że użytkownik otwiera zabezpieczoną hasłem stroną internetową swojego konta poczty elektronicznej?
- 3) Czy poczta elektroniczna w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE występuje również wtedy, gdy wiadomość nie jest przesyłana do indywidualnego odbiorcy wskazanego konkretnie już przed transmisją, lecz jest wyświetlana w skrzynce odbiorczej losowo wybranego użytkownika?
- 4) Czy używanie poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE występuje jedynie wtedy, gdy zostanie stwierdzone obciążenie dla użytkownika wykraczające poza uciążliwość?
- 5) Czy reklama indywidualna w rozumieniu pkt 26 zdanie pierwsze załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE⁽²⁾ spełniająca przesłanki „namawiania” występuje jedynie wtedy, gdy kontakt z klientem odbywa się za pomocą środka przekazu, który jest tradycyjnie wykorzystywany do indywidualnej komunikacji między nadawcą a odbiorcą, czy też wystarczy, by – jak w przypadku reklamy rozpatrywanej w niniejszej sprawie – indywidualna relacja powstało w ten sposób, że reklama jest wyświetlana w skrzynce odbiorczej prywatnego konta poczty elektronicznej, a zatem w obszarze, w którym klient oczekuje wiadomości kierowanych do niego indywidualnie?

(¹) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).

(²) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. 2005, L 149, s. 22).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 3 marca 2020 r. – JY**

(Sprawa C-118/20)

(2020/C 209/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: JY

Organ, którego działania skarga dotyczy: Wiener Landesregierung

Pytania prejudycjalne

1. Czy sytuacja osoby fizycznej, która – tak jak strona wnosząca skargę rewizyjną w postępowaniu głównym – zrzekła się obywatelstwa jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a tym samym obywatelstwa Unii, w celu uzyskania obywatelstwa innego państwa członkowskiego, polegając na zapewnieniu, że obywatelstwo tego drugiego państwa członkowskiego, o które wniosowała, zostanie jej nadane, i której następnie uniemożliwiono odzyskanie obywatelstwa Unii z uwagi na cofnięcie tego zapewnienia, należy ze względu na swój charakter i skutki do zakresu prawa Unii, wobec czego w odniesieniu do cofnięcia owego zapewnienia należy przestrzegać prawa Unii?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2. Czy w ramach orzekania w przedmiocie cofnięcia zapewnienia dotyczącego przyszłego nadania obywatelstwa państwa członkowskiego właściwe organy krajowe, w tym ewentualnie sądy krajowe, mają obowiązek ustalenia, czy owo cofnięcie zapewnienia uniemożliwiające przywrócenie obywatelstwa Unii jest zgodne z zasadą proporcjonalności co do konsekwencji, jakie pociąga ono za sobą w odniesieniu do sytuacji zainteresowanej osoby z perspektywy prawa Unii?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 3 marca 2020 r. – Koleje Mazowieckie przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Infrastruktury i Budownictwa obecnie Ministrowi Infrastruktury i Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego, PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.

(Sprawa C-120/20)

(2020/C 209/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Koleje Mazowieckie

Strona pozwana: Skarb Państwa – Minister Infrastruktury i Budownictwa obecnie Minister Infrastruktury i Prezes Urzędu Transportu Kolejowego, PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. ⁽¹⁾, a w szczególności art. 4 ust. 5 oraz art. 30 ust. 1, 3, 5 i 6 tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie dochodzeniu przez przedsiębiorcę kolejowego, z pominięciem sądowej kontroli decyzji organu nadzorczego, roszczeń odszkodowawczych w stosunku do państwa członkowskiego z powodu nieprawidłowej implementacji dyrektywy w sytuacji, w której elementem odszkodowania byłaby nadpłacona opłata za użytkowanie infrastruktury kolejowej?
- 2) Czy przyjęcie, że prawo do odszkodowania na podstawie prawa wspólnotowego za wadliwe stosowanie prawa Unii Europejskiej, a w szczególności za wadliwą implementację dyrektywy lub brak jej implementacji, przysługuje wyłącznie, gdy naruszona norma jest dla jednostek źródłem uprawnienia, naruszenie prawa ma charakter kwalifikowany (w szczególności w postaci oczywistego i ciężkiego przekroczenia władzy dyskrecjonalnej państwa członkowskiego przy implementacji dyrektywy), a związek przyczynowy między naruszeniem a szkodą ma charakter związku bezpośredniego, sprzeciwia się regulacji prawa państwa członkowskiego, które przyznaje w takich przypadkach prawo do odszkodowania przy spełnieniu mniej surowych przesłanek?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa; Dz.U. 2001, L 75, s. 29; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 07 Tom 005 P. 404 – 421

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie (Niderlandy) w dniu 4 marca 2020 r. – VG / Minister van Buitenlandse Zaken

(Sprawa C-121/20)

(2020/C 209/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Amsterdamie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VG

Strona przeciwna: Minister van Buitenlandse Zaken

Pytanie prejudycjalne

Czy treść odpowiedzi na pytania prejudycjalne przedstawione w sprawach C-225/19 i C-226/19 będzie brzmiała inaczej, jeżeli nie zostanie ujawnione, względnie zostało ujawnione, które państwo wyraziło sprzeciw wobec wydania wizy wnioskodawcy w ramach procedury uprzedniego zasięgnięcia w opinii przewidzianej w art. 22 kodeksu wizowego⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy, Dz.U. 2009, L 243, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Gliwicach
(Polska) w dniu 5 marca 2020 r. – D. Spółka Akcyjna przeciwko W. Zrt**

(Sprawa C-127/20)

(2020/C 209/16)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Gliwicach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: D. Spółka Akcyjna

Strona pozwana: W. Zrt

Pytanie prejudycjalne

Czy artykuł 5 ustęp 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, którego samolot zderzył się z ptakiem, jest zobowiązany – w ramach racjonalnych środków, jakie powinien podjąć – do uwzględnienia przy planowaniu lotów w systemie rotacyjnym rezerwy czasowej, która wystarcza na przeprowadzenie wymaganej kontroli bezpieczeństwa?

a w razie udzielenia odpowiedzi negatywnej:

Czy artykuł 5 ustęp 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy, którego samolot zderzył się z ptakiem, jest zobowiązany – w ramach racjonalnych środków, jakie powinien podjąć – do wyznaczenia planu służby lub obsady załogi w taki sposób, aby była gotowa do pełnienia czynności lotniczych niezwłocznie po przeprowadzeniu wymaganej kontroli bezpieczeństwa, niezależnie od ograniczeń czasu lotu i służby oraz wymagań dotyczących odpoczynku, przewidzianych w załączniku nr III do rozporządzenia Komisji (UE) nr 965/2012 z dnia 5 października 2012 roku ustanawiającego wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do operacji lotniczych⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz. U. 2004, L 46, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 07 Tom 008 P. 10 – 16

⁽²⁾ Dz. U. 2012, L 296, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 10 marca 2020 r. – BM, DM, EN przeciwko Getin Noble Bank S.A.**

(Sprawa C-132/20)

(2020/C 209/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: BM, DM, EN

Strona pozwana: Getin Noble Bank S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit Traktatu o Unii Europejskiej (dalej: TUE) w związku z art. 47 ust. 1 i 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (dalej: KPP) i z art. 267 akapit trzeci TFUE oraz art. 38 KPP i art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jest sądem niezawisłym i bezstronnym oraz mającym odpowiednie kwalifikacje w rozumieniu prawa Unii Europejskiej, organ, w którym zasiada osoba powołana po raz pierwszy lub kolejny (do sądu wyższej instancji) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez polityczny organ władzy wykonawczej państwa o totalitarnym, niedemokratycznym, komunistycznym systemie władzy („Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”) na wniosek ministra sprawiedliwości tego państwa, w szczególności z uwagi na 1) brak transparentności kryteriów powołania, 2) możliwość odwołania sędziego w każdym czasie, 3) brak udziału w procedurze nominacyjnej samorządu sędziowskiego ani 4) odpowiednich organów władzy publicznej ukształtowanych w demokratycznych wyborach, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w społeczeństwie demokratycznym?
- 2) Czy znaczenie dla rozstrzygnięcia zagadnienia określonego w punkcie 1 ma okoliczność, że powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na kolejnych stanowiskach (w sądach wyższej instancji) mogło nastąpić z powodu uznania odpowiedniego okresu (stażu) pracy oraz na podstawie oceny pracy na stanowisku, na które osoba ta została powołana co najmniej po raz pierwszy przez polityczne organy, o których mowa w punkcie 1 oraz na podstawie procedury w tym punkcie opisanej, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w społeczeństwie demokratycznym?
- 3) Czy znaczenie dla rozstrzygnięcia zagadnienia określonego w punkcie 1 ma okoliczność, że powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego na kolejnych stanowiskach (w sądach wyższej instancji, z wyjątkiem Sądu Najwyższego) nie było uzależnione od złożenia ślubowania sędziowskiego przestrzegania wartości społeczeństwa demokratycznego, a osoba powołana po raz pierwszy składała przyrzeczenie stania na straży ustroju politycznego państwa komunistycznego i tak zwanej „praworządności ludowej”, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w społeczeństwie demokratycznym?
- 4) Czy art. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit TUE w związku z art. 47 ust. 1 i 2 KPP i z art. 267 akapit trzeci TFUE oraz art. 38 KPP i art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że jest sądem niezawisłym i bezstronnym oraz mającym odpowiednie kwalifikacje w rozumieniu prawa Unii Europejskiej organ, w którym zasiada osoba powołana po raz pierwszy lub kolejny (do sądu wyższej instancji) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego z rażącym naruszeniem przepisów konstytucyjnych państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z uwagi na niezgodne z konstytucją państwa członkowskiego obsadzenie organu wyłaniającego tę osobę jako kandydata powołanego następnie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego (Krajowej Rady Sądownictwa), co zostało stwierdzone przez sąd konstytucyjny państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a co w konsekwencji mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w społeczeństwie demokratycznym?

- 5) Czy art. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit TUE w związku z art. 47 ust. 1 i 2 KPP i z art. 267 akapit trzeci TFUE oraz art. 38 KPP i art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że jest sądem niezawisłym i bezstronnym oraz mającym odpowiednie kwalifikacje w rozumieniu prawa Unii Europejskiej, organ, w którym zasiada osoba powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego po raz pierwszy lub kolejny (do sądu wyższej instancji) wyłoniona jako kandydat przedstawiony do powołania na ten urząd w postępowaniu przed organem oceniającym kandydatów (Krajową Radą Sądownictwa), jeżeli postępowanie to nie spełniało kryteriów jawności oraz transparentności reguł wyboru kandydatów, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w społeczeństwie demokratycznym?
- 6) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3 TUE w związku z art. 47 ust. 1 i 2 KPP, a także z art. 267 akapit trzeci TFUE oraz art. 38 KPP i art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego Unii Europejskiej (Sąd Najwyższy) dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej jako środka mającego na celu zapobieganie stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków w umowach zawieranych przez sprzedawców i dostawców z konsumentami, obowiązany jest dokonać z urzędu na każdym etapie postępowania oceny, czy:
- a) spełnia kryteria niezawisłego i bezstronnego oraz mającego odpowiednie kwalifikacje w rozumieniu prawa Unii Europejskiej sąd, o którym mowa w punkcie 1 oraz w punkcie 4, bez względu na wpływ oceny kryteriów wskazanych w tych punktach na treść rozstrzygnięcia w zakresie stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umownego, a ponadto,
- b) postępowanie przed sądem, o którym mowa w punkcie 1 oraz w punkcie 4, jest ważne?
- 7) Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit TUE w związku z art. 47 ust. 1 i 2 KPP i z art. 267 akapit trzeci TFUE oraz z art. 38 KPP i art. 7 ust. 1 i 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że na przeszkodzie stwierdzeniu braku niezależności sądu lub niezawisłości sędziego w nim zasiadającego z powodu okoliczności, o których mowa w punktach 1-5, zgodnie z prawem Unii Europejskiej, mogą stać przepisy konstytucyjne państwa członkowskiego Unii Europejskiej dotyczące ustroju sądów lub powoływania sędziów uniemożliwiające ocenę skuteczności powołania sędziego?

(¹) Dz. U 1993, L 095, s. 29

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederalnden (Niderlandy) w dniu 11 marca 2020 r. – European Pallet Association eV / PHZ BV

(Sprawa C-133/20)

(2020/C 209/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederalnden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek zaskarżenia: European Pallet Association eV

Druga strona postępowania: PHZ BV

Pytania prejudycjalne

1. (a) Czy dla możliwości skutecznego powołania się na art. 13 ust. 2 WZT (¹) konieczne jest, aby dalszy obrót danymi towarami oznaczonymi znakiem towarowym naruszał jedną lub więcej funkcji znaku towarowego [funkcję wskazania pochodzenia, funkcję zagwarantowania jakości, jak również funkcję komunikacyjną, inwestycyjną lub reklamową]?

- (b) Jeżeli na pytanie 1(a) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy oprócz istnienia „prawnie uzasadnionych powodów” jest to dodatkowy wymóg, który musi być spełniony?
- (c) Czy dla możliwości skutecznego powołania się na art. 13 ust. 2 WZT wystarczające jest, aby naruszenie dotyczyło jednej czy więcej niż jednej funkcji znaku towarowego, o których mowa w pytaniu 1(a)?
2. (a) Czy można w sposób ogólny powiedzieć, że właściciel znaku towarowego może, powołując się na art. 13 ust. 2 WZT, sprzeciwić się dalszemu obrotowi towarami oznaczonymi jego znakiem, jeżeli towary te są naprawiane przez podmiot inny niż właściciel znaku towarowego i podmioty, którym udzielił on na to zgody?
- (b) Jeżeli na pytanie 2(a) zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy istnienie – po dokonaniu przez osobę trzecią naprawy towarów wprowadzonych do obrotu przez lub za zgodą właściciela znaku towarowego – „prawnie uzasadnionych powodów” w rozumieniu art. 13 ust. 2 WZT jest uzależnione od rodzaju towarów lub dokonanych napraw [...] lub od innych okoliczności, takich jak szczególne okoliczności niniejszego przypadku [...]?
3. (a) Czy sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec dalszego obrotu towarami naprawionymi przez osobę trzecią, o którym mowa w art. 13 ust. 2 WZT, jest wykluczony, jeżeli znak towarowy jest używany w taki sposób, iż nie może sprawić wrażenia, że między właścicielem znaku towarowego (lub jego licencjodawcami) a osobą wprowadzającą towary do obrotu istnieją powiązania gospodarcze, na przykład jeżeli na skutek usunięcia znaku towarowego i/lub wprowadzenia dodatkowego oznakowania staje się jasne, że naprawa nie została dokonana przez właściciela znaku towarowego, ani jego licencjodawcę, ani za zgodą właściciela znaku towarowego, ani jego licencjodawcy?
- (b) Czy ma przy tym znaczenie kwestia, czy znak towarowy da się usunąć w prosty sposób, bez uszczerbku dla właściwości technicznych lub użyteczności towarów?
4. Czy dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytania znaczenie ma, że dotyczą one znaku wspólnego w rozumieniu WZT, a jeżeli tak, to jakim zakresie?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 12 marca 2020 r. – JS / Câmara Municipal de Gondomar

(Sprawa C-135/20)

(2020/C 209/19)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: JS

Druga strona postępowania: Câmara Municipal de Gondomar

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności klauzulę 5 porozumienia ramowego stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które całkowicie zabrania przekształcania umów o pracę na czas określony zawartych przez osoby prawne prawa publicznego w umowy o pracę na czas nieokreślony?

- 2) Czy dyrektywę 1999/70/WE należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona przekształcenia umów jako jedynej formy przeciwdziałania nadużyciom wynikającym ze stosowania następujących po sobie umów o pracę na czas określony?

(¹) Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugalia) w dniu 12 marca 2020 r. – MV / SATA Internacional – Serviços de Transportes Aéreos SA

(Sprawa C-137/20)

(2020/C 209/20)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca dos Açores.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MV.

Strona pozwana: SATA Internacional – Serviços de Transportes Aéreos SA.

Pytania prejudycjalne

Czy zdarzenie, takie jak to, które miało miejsce w dniu 6 czerwca 2016 r., kiedy to odwołany został lot w wyniku warunków meteorologicznych na lotnisku docelowym, dokładniej, ponieważ nie zostały spełnione w chwili wylotu minimalne granice widoczności horyzontalnej, jak również wertykalnej dla pasu lądowania, przez co nie zostały spełnione wymagalne warunki bezpieczeństwa na wspomnianym lotnisku i warunki wykonania przez odnośny samolot manewru lądowania, przy jednoczesnej prognozie pogorszenia warunków meteorologicznych w kolejnych godzinach, należy zaklasyfikować jako „nadzwyczajną okoliczność” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia 261/2004 (¹), która zwalnia przewoźnika lotniczego z obowiązku odszkodowania?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 26 marca 2020 r. – Analisi G. Caracciolo srl / Regione Siciliana – Assessorato regionale della salute – Dipartimento regionale per la pianificazione i in.

(Sprawa C-142/20)

(2020/C 209/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Analisi G. Caracciolo srl

Druga strona postępowania: Regione Siciliana – Assessorato regionale della salute – Dipartimento regionale per la pianificazione, Regione Sicilia – Assessorato della salute – Dipartimento per le attività sanitarie e osservatorio, Accredia – Ente Italiano di Accreditamento, Azienda sanitaria provinciale di Palermo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 765/2008 ⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu (takiemu jak art. 40 ustawy nr 88 z 2009 r.), jeżeli jest ono interpretowane w ten sposób, że działalność akredytacyjna może być wykonywana przez jednostki niemające siedziby w jednym z państw Unii Europejskiej – a zatem bez zwrócenia się do jedynej jednostki akredytującej – w sytuacji gdy jednostki te gwarantują jednak przestrzeganie norm UNI CEI EN ISO/IEC 17025 i UNI CEI EN ISO/IEC 17011 oraz wykazują – także w drodze umów o wzajemnym uznawaniu – posiadanie kwalifikacji zasadniczo podobnej do kwalifikacji jedynej jednostki, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008?
- 2) Czy w świetle art. 56 TFUE, art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 102 TFUE rozporządzenie (WE) nr 765/2008 w zakresie, w jakim ustanawia zasadniczy monopol działalności akredytacyjnej na szczeblu krajowym w drodze systemu „jedynej jednostki”, narusza zasady prawa pierwotnego Unii Europejskiej, a w szczególności zasady swobody świadczenia usług i niedyskryminacji, zakaz nierównego traktowania, a także reguły konkurencji zakazujące istnienia monopolu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. 2008, L 218, s. 30).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 24 marca 2020 r. – A przeciwko O

(Sprawa C-143/20)

(2020/C 209/22)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: O

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 185 ust. 3 lit. i) Dyrektywy 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ⁽¹⁾, art. 36 ust. 1 w zw. z załącznikiem 3 A. pkt 12 Dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie ⁽²⁾, należy wyklądać tak, że w wypadku umów ubezpieczenia na życie związanych z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym), w którym to funduszu aktywami bazowymi są instrumenty pochodne (albo instrumenty finansowe strukturyzowane, w które wbudowano instrumenty pochodne) ubezpieczonemu konsumentowi ubezpieczyciel lub ubezpieczający (który oferuje takie ubezpieczenie, dystrybuuje produkt ubezpieczeniowy, „sprzedaje” ubezpieczenie) obowiązany jest przekazywać informacje o naturze, specyfikację typu, charakterystykę (ang. indication of the nature, niem. Angabe der Art., fr. Indications sur la nature) instrumentu bazowego (instrumentu pochodnego albo instrumentu finansowego strukturyzowanego, w które wbudowano instrument pochodny), czy też wystarczającym jest wskazanie tylko rodzaju aktywów bazowych (podstawowych), bez przekazywania charakterystyki tego instrumentu?

- 2) W wypadku odpowiedzi na pytanie pierwsze, iż ubezpieczyciel lub ubezpieczający (który oferuje takie ubezpieczenie, dystrybuuje produkt ubezpieczeniowy, „sprzedaje” ubezpieczenie związane z funduszem inwestycyjnym – ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) obowiązany jest przekazywać konsumentowi informacje o naturze, specyfikację typu, charakterystykę instrumentu bazowego (instrumentu pochodnego albo instrumentu finansowego strukturyzowanego, w który wbudowano instrument pochodny), czy art. 185 ust. 3 lit. i) Dyrektywy 2009/138/WE, art. 36 ust. 1 w zw. z załącznikiem 3 A. pkt 12 Dyrektywy 2002/83/WE, należy wyklądać tak, że przekazywana ubezpieczonemu – konsumentowi informacja o naturze, specyfikacja typu, charakterystyka instrumentu bazowego (instrumentu pochodnego albo instrumentu finansowego strukturyzowanego, w które wbudowano instrument pochodny) powinna zawierać informacje tożsame – takie same jak wymagane przez art. 19 ust. 3 Dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (?), art. 24 ust. 4 Dyrektywy 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (*) (dalej w skrócie Dyrektywa 2014/65/UE), tj. kompleksowe informacje o instrumentach pochodnych oraz proponowanych strategiach inwestycyjnych, które powinny obejmować stosowne wytyczne oraz ostrzeżenia o ryzyku związanym z inwestycjami w takie instrumenty lub odnoszącym się do poszczególnych strategii inwestycyjnych, w tym w szczególności informacje o metodologii wyceny instrumentu bazowego stosowanej przez ubezpieczyciela lub agenta kalkulacyjnego w czasie trwania okresu ochrony ubezpieczeniowej, informacje dotyczące ryzyka związanego z instrumentem pochodnym i jego emitentem, w tym dotyczące zmiany wartości instrumentu pochodnego w czasie, poszczególnych czynników determinujących te zmiany i stopnia ich wpływu na wartość?
- 3) Czy art. 185 ust. 4 Dyrektywy 2009/138/WE należy wyklądać tak, że w przypadku umów ubezpieczenia na życie i dożycie z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym), gdzie aktywem bazowym funduszu jest instrument pochodny (albo instrument finansowy strukturyzowany, w który wbudowano instrument pochodny) ubezpieczyciel lub ubezpieczający (który oferuje takie ubezpieczenie, dystrybuuje produkt ubezpieczeniowy, „sprzedaje” ubezpieczenie) obowiązany jest przekazać konsumentowi – ubezpieczonemu informacje tożsame – takie same jak wymagane przez art. 19 ust. 3 Dyrektywy 2004/39/WE, art. 24 ust. 4 Dyrektywy 2014/65/UE, tj. kompleksowe informacje o instrumentach pochodnych oraz proponowanych strategiach inwestycyjnych, które powinny obejmować stosowne wytyczne oraz ostrzeżenia o ryzyku związanym z inwestycjami w takie instrumenty lub odnoszącym się do poszczególnych strategii inwestycyjnych, w tym w szczególności informacje o metodologii wyceny instrumentu bazowego stosowanej przez ubezpieczyciela lub agenta kalkulacyjnego w czasie trwania okresu ochrony ubezpieczeniowej, informacje dotyczące ryzyka związanego z instrumentem pochodnym i jego emitentem, w tym dotyczące zmiany wartości instrumentu pochodnego w czasie, poszczególnych czynników determinujących te zmiany i stopnia ich wpływu na wartość?
- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi pozytywnej na pytanie drugie lub trzecie (lub oba te pytania), czy brak udzielenia konsumentowi – ubezpieczonemu przez ubezpieczyciela lub ubezpieczającego oferującego ubezpieczenie na życie związane z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) wymaganych (wskazanych w pytaniu drugim i trzecim) informacji przy oferowaniu konsumentowi ubezpieczenia stanowi nieuczciwą praktykę handlową w rozumieniu art. 5 Dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (?), czy brak udzielenia wymaganych informacji stanowi praktykę handlową wprowadzającą w błąd w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy?
- 5) W wypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi zarówno na pytanie drugie jak i trzecie, czy brak jasnego poinformowania konsumenta przez ubezpieczyciela lub ubezpieczającego (który oferuje takie ubezpieczenie, dystrybuuje produkt ubezpieczeniowy, „sprzedaje” ubezpieczenie na życie związane z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym), że środki funduszu inwestycyjnego (ubezpieczonego funduszu kapitałowego) są lokowane w instrumenty pochodne (albo produkty strukturyzowane, w które wbudowano instrumenty pochodne) stanowi nieuczciwą praktykę handlową w rozumieniu art. 5 Dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, czy brak udzielenia wymaganych informacji stanowi praktykę handlową wprowadzającą w błąd w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy;

- 6) W wypadku udzielenia negatywnej odpowiedzi zarówno na pytanie drugie jak i trzecie, czy brak szczegółowego wyjaśnienia konsumentowi przez ubezpieczyciela lub ubezpieczającego oferującego ubezpieczenie na życie związane z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym) dokładnej charakterystyki instrumentu, w który lokowane są środki funduszu inwestycyjnego (ubezpieczonego funduszu kapitałowego), obejmującej informacje o zasadach funkcjonowania takiego instrumentu, w sytuacji gdy jest to instrument pochodny (albo instrument strukturyzowany, w który wbudowano instrument pochodny) stanowi nieuczciwą praktykę handlową w rozumieniu art. 5 Dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych, czy brak udzielenia wymaganych informacji stanowi praktykę handlową wprowadzającą w błąd w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz. U. 2009, L 335, s.1

⁽²⁾ Dz. U. 2002, L 345, s.1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 006 P. 3 – 54

⁽³⁾ Dz.U. 2004, L 145, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 007 P. 263 – 306

⁽⁴⁾ Dz. U. 2014, L 173, s. 349

⁽⁵⁾ Dz. U. 2005, L 149 s.22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 27 marca 2020 r. – Bundeswettbewerbsbehörde / Nordzucker AG i in.

(Sprawa C-151/20)

(2020/C 209/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Bundeswettbewerbsbehörde

Druga strona postępowania: Nordzucker AG, Südzucker AG, Agrana Zucker GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustanowione w orzecznictwie Trybunału z zakresu prawa konkurencji trzecie kryterium dotyczące zastosowania zasady *ne bis in idem*, a mianowicie że musi chodzić o ten sam chroniony interes prawny, powinno być stosowane także wtedy, gdy organy ochrony konkurencji dwóch państw członkowskich są właściwe, by w odniesieniu do tego samego stanu faktycznego i tych samych osób stosować obok norm krajowych także te same normy prawa europejskiego (w niniejszym przypadku art. 101 TFUE)?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie:

- 2) Czy w takim przypadku równoległego zastosowania europejskiego i krajowego prawa konkurencji występuje ten sam chroniony interes prawny?
- 3) Czy dla stosowania zasady *ne bis in idem* ma ponadto znaczenie, czy w pierwszej pod względem czasowym decyzji organu ochrony konkurencji jednego państwa członkowskiego o nałożeniu grzywny wzięto pod uwagę skutki naruszenia prawa konkurencji pod względem faktycznym dla innego państwa członkowskiego, którego organ ochrony konkurencji dopiero później wydał decyzję w prowadzonym przez siebie postępowaniu z zakresu prawa konkurencji?
- 4) Czy postępowanie, w którym ze względu na udział uczestnika krajowego programu łagodzenia kar może jedynie zostać stwierdzone naruszenie przez niego prawa konkurencji, jest również postępowaniem podlegającym zasadzie *ne bis in idem*, czy też samo takie stwierdzenie naruszenia może nastąpić niezależnie od wyniku wcześniejszego postępowania w sprawie nałożenia grzywny (w innym państwie członkowskim)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 31 marca 2020 r. – Kemwater ProChemie s. r. o. / Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-154/20)

(2020/C 209/24)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kemwater ProChemie s. r. o.

Strona pozwana: Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w zgodzie z dyrektywą 2006/112/WE ⁽¹⁾ pozostaje sytuacja, w której skorzystanie z prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej jest uzależnione od spełnienia przez podatnika obowiązku wykazania, że przyjęte przez niego świadczenie w ramach transakcji podlegającej opodatkowaniu zostało spełnione przez innego konkretnego podatnika?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – czy jeżeli podatnik nie spełni wskazanego obowiązku dowodowego, to dopuszczalne jest odmówienie podatnikowi prawa do odliczenia naliczonego podatku, chociaż nie zostało udowodnione, że ten podatnik wiedział albo mógł wiedzieć, że nabywając towary albo usługi bierze udział w oszustwie podatkowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-161/20)

(2020/C 209/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland, E. Georgieva, S. L. Kaléda, W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Storna skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady ⁽¹⁾, zawartej w akcie Coreperu z dnia 5 lutego 2020 r., zatwierdzającej zgłoszenie przedłożone Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w zakresie wprowadzenia wytycznych dotyczących cyklu życia w celu oszacowania emisji gazów cieplarnianych „well-to-tank” [od szybu po zbiornik] ze zrównoważonych paliw alternatywnych, w celu ich przekazania IMO przez prezydencję Rady w imieniu państw członkowskich i Komisji;
- utrzymanie decyzji w mocy;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez Komisję dotyczy decyzji Rady, zawartej w akcie Coreperu z dnia 5 lutego 2020 r., zatwierdzającej zgłoszenie przedłożone Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) w zakresie wprowadzenia wytycznych dotyczących cyklu życia w celu oszacowania „well-to-tank” [od szybu po zbiornik] emisji gazów cieplarnianych ze zrównoważonych paliw alternatywnych (zgłoszenie emisji gazów cieplarnianych), w celu ich przekazania IMO przez prezydencję Rady w imieniu państw członkowskich i Komisji.

Skarga Komisji opiera się na dwóch zarzutach.

Komisja uważa po pierwsze, że decyzja Rady narusza wyłączne kompetencje Unii określone w art. 3 ust. 2 TFUE. W istocie Unia ma wyłączną kompetencję w dziedzinie, której dotyczy zgłoszenie emisji gazów cieplarnianych w rozumieniu art. 3 ust. 2 TFUE, ponieważ dziedzina ta jest w dużej mierze objęta wspólnymi zasadami mającymi zastosowanie do sytuacji wewnętrznych w rozumieniu spójnego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości.

Po drugie, Komisja uważa, że decyzja Rady narusza instytucjonalne prerogatywy Komisji wynikające z art. 17 ust. 1 TUE, ponieważ tylko Komisja jest uprawniona do działania w imieniu Unii i reprezentowania jej w relacjach zewnętrznych.

(¹) Dokument Rady ST 6287/20 z dnia 24 lutego 2020 r.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska

(Sprawa C-169/20)

(2020/C 209/26)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i C. Perrin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez brak obniżenia składnika środowiskowego przy obliczaniu wartości mającej zastosowanie do używanych pojazdów przywożonych na terytorium Republiki Portugalskiej i nabytych w innych państwach członkowskich przy obliczaniu opłaty rejestracyjnej, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 110 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sporne przepisy portugalskie ustanawiają dyskryminację pomiędzy opodatkowywaniem pojazdów przywożonych i opodatkowywaniem podobnych pojazdów krajowych. Obowiązujący sposób i forma obliczania opłaty prowadzą do tego, że opodatkowanie pojazdu przywożonego jest prawie zawsze wyższe.

Taka sytuacja jest tym bardziej martwiąca, że jest ona sprzeczna z utrwalonym orzecznictwem Trybunału: prawo portugalskie dotyczące obliczania opłat mających zastosowanie do używanych pojazdów nabytych w innych państwach członkowskich było już przedmiotem postępowań dotyczących uchybienia i licznych wyroków Trybunału.

Prawo portugalskie nie gwarantuje, że używane pojazdy przywożone z innych państw członkowskich będą opodatkowywane w wysokości nie przekraczającej opłaty dla podobnych używanych pojazdów krajowych. Można to wytłumaczyć tym, że zgodnie ze zmianą prawa w 2016 r., składnik środowiskowy stosowany przy obliczaniu wartości pojazdy używanego nie jest obniżany.

Wynika stąd, że tabela obniżania przyjęta przez prawo krajowe nie prowadzi do racjonalnego zbliżenia rzeczywistej wartości przywożonego pojazdu używanego. W konsekwencji kwota opłaty rejestracyjnej w przypadku przywiezionego pojazdu używanego przekracza kwotę dotyczącą podobnego używanego pojazdu już zarejestrowanego w Portugalii, co stanowi naruszenie art. 110 TFUE i orzecznictwa Trybunału.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2020 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-180/20)

(2020/C 209/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kellerbauer, T. Ramopoulos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2020/245 ⁽¹⁾ z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony [zwanej dalej „Umową”], w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady Partnerstwa oraz regulaminów Komitetu Partnerstwa, podkomitetów i innych organów ustanowionych przez Radę Partnerstwa oraz ustanowienia listy podkomitetów do stosowania tej Umowy, z wyłączeniem tytułu II tej Umowy (zwanej dalej „decyzją Rady 2020/245”) oraz decyzji Rady (UE) 2020/246 ⁽²⁾ z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Partnerstwa ustanowionej na mocy Kompleksowej i wzmocnionej umowy o partnerstwie między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Armenii, z drugiej strony, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady Partnerstwa oraz regulaminów Komitetu Partnerstwa, podkomitetów i innych organów ustanowionych przez Radę Partnerstwa oraz ustanowienia listy podkomitetów do stosowania tytułu II tej Umowy (zwanej dalej „decyzją Rady 2020/246”);
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że i) wyłączenie tytułu II Umowy z zakresu stosowania decyzji Rady 2020/245; (ii) przyjęcie odrębnej decyzji Rady 2020/246 dotyczącej wyłącznie tytułu II Umowy, dla której materialną podstawę prawną stanowi art. 37 TUE; oraz (iii) dodanie akapitu drugiego art. 218 ust. 8 TFEU, który stanowi, że Rada stanowi jednomyślnie, gdy umowa dotyczy dziedziny, w której do przyjęcia aktu Unii wymagana jest jednomyślność, narusza traktat zgodnie z wykładnią przyjętą w orzecznictwie Trybunału.

Na poparcie tego zarzut przedstawiono następujące argumenty:

Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału materialna podstawa prawna decyzji Rady opartej na art. 218 ust. 9 TFEU co do stanowiska, które ma być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę powinna być określona zgodnie ze środkiem ciężkości umowy jako całości. Umowa dotyczy zasadniczo handlu i współpracy na rzecz rozwoju oraz handlu usługami transportowymi, podczas gdy związki Umowy ze WPZiB nie są na tyle istotne, aby uzasadniać materialną podstawę prawną w oparciu o WPZiB w odniesieniu do umowy jako całości. W związku z tym Rada błędnie włączyła art. 37 TUE do podstawy prawnej decyzji 2020/246 a decyzja ta została błędnie przyjęta w oparciu o zasadę głosowania wymagającego jednomyślności.

Po drugie, instytucje Unii nie mogą podzielić sztucznie jednego aktu na różne części, tworząc w ten sposób części o różnych środkach ciężkości, gdyż w przeciwnym razie umożliwia się im obejście wymogu z art. 13 TUE, że każda instytucja działa w granicach uprawnień przyznanych jej na mocy Traktatów, zgodnie z procedurami, na warunkach i w celach w nich określonych. W sytuacji gdy Rada ustala stanowisko jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę zgodnie z art. 218 ust. 9 TFUE w odniesieniu do zasad regulujących funkcjonowanie tego organu w zakresie wszystkich postanowień umowy, podzielenie decyzji Rady na dwie decyzje nie może być uzasadnione. Ponieważ Umowa nie dokonuje rozróżnienia między regulaminami stosowanymi gdy odnośne organy działają na podstawie tytułu II Umowy lub na podstawie innych tytułów tejże Umowy, Rada postąpiła niewłaściwie przyjmując dwie odrębne decyzje, z których jedna dotyczyła wyłącznie tytułu II Umowy.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 52, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 52, s. 5.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2020 r. – Armani/EUIPO – Asunción (GIORGIO ARMANI le Sac 11)
(Sprawa T-653/18) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego GIORGIO ARMANI le sac 11 – Krajowe wcześniejsze znaki towarowe, słowny i graficzne, LESAC i lesac – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 47 ust 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001]

(2020/C 209/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Armani SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: adwokat S. Martínez Almeida y Alejos-Pita)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Felipe Domingo Asunción (Madryt, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 sierpnia 2018 r. (sprawa R 2462/2017-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między F.D. Asuncionem a Giorgio Armani.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Giorgio Armani SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2020 r. – Armani/ EUIPO – Asunción (le Sac 11)
(Sprawa T-654/18) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego le sac 11 – Krajowe wcześniejsze znaki towarowe, słowny i graficzne, LESAC i lesac – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Podobieństwo oznaczeń – Artykuł 8 ust 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego – Artykuł 47 ust 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001]

(2020/C 209/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giorgio Armani SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciel: adwokat S. Martínez Almeida y Alejos-Pita)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: H. O'Neill, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Felipe Domingo Asunción (Madryt, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 sierpnia 2018 r. (sprawa R 2464/2017-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między F.D. Asunciónem a Giorgio Armani.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Giorgio Armani SpA zostaje obciążona kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Tilly-Sabco / Rada i Komisja

(Sprawa T-707/18) ⁽¹⁾

[Rolnictwo – Refundacje wywozowe – Mięso drobiowe – Rozporządzenie (UE) 2018/1277 wydane w następstwie stwierdzenia nieważności w wyroku Trybunału rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 689/2013 – Właściwość organu wydającego akt – Nadużycie proceduralne – Obowiązek uzasadnienia – Odpowiedzialność pozaumowna – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom – Szkoda]

(2020/C 209/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tilly-Sabco (Guerlesquin, Francja) (przedstawiciele: R. Milchior i S. Charbonnel, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: D. Komilaki i M. Alver, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Lewis i B. Hofstötter, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (UE) 2018/1277 z dnia 18 września 2018 r. w sprawie określenia refundacji wywozowych w odniesieniu do mięsa drobiowego (Dz.U. 2018, L 239, s. 1), a po drugie, oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką skarżąca miała ponieść wskutek ustalenia na poziomie zero EUR kwoty rzeczonych refundacji wywozowych w okresie od dnia 19 lipca do dnia 31 grudnia 2013 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tilly-Sabco zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 11.2.2019.

Wyrok Sądu z dnia 26 marca 2020 r. – Tecnodidattica / EUIPO (Kształt podstawki globusa i lampy)(Sprawa T-752/18) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego – Kształt podstawek globusa i lampy – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Oznaczenie tworzone wyłącznie przez kształt towaru niezbędny do uzyskania efektu technicznego – Artykuł 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Brak elementów ozdobnych lub fantazyjnych odgrywających istotną lub zasadniczą rolę]

(2020/C 209/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Tecnodidattica SpA (San Colombano Certenoli, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci S. Corona i F. Corona)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 października 2018 r. (sprawa R 76/2017-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia trójwymiarowego tworzonego przez kształt podstawki globusa i lampy jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tecnodidattica SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 25.2.2019.

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Bergslagens Järnvaru / EUIPO – Scheppach Fabrikation von Holzbearbeitungsmaschinen (Narzędzie do rąbania drewna)(Sprawa T-73/19) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający narzędzie do rąbania drewna – Wcześniejszy wzór krajowy – Podstawa unieważnienia – Brak indywidualnego charakteru – Brak innego całościowego wrażenia – Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 – Naruszenie prawa do obrony – Artykuł 62 rozporządzenia nr 6/2002]

(2020/C 209/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bergslagens Järnvaruaktiebolag (Saltsjö-Boo, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci S. Kirschstein-Freund i B. Breitingner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Scheppach Fabrikation von Holzbearbeitungsmaschinen GmbH (Ichenhausen, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 listopada 2018 r. (sprawa R 1455/2018-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Scheppach Fabrikation von Holzbearbeitungsmaschinen a Bergslagernas Järnvaru.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bergslagernas Järnvaruaktiebolag zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 122 z 1.4.2019.

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Abarca / EUIPO – Abanca Corporación Bancaria (ABARCA SEGUROS)

(Sprawa T-106/19) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ABARCA SEGUROS – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy ABANCA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2020/C 209/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abarca – Companhia de Seguros SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci J. Pimenta i Á. Pinho)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: G. Schneider, J. Crespo Carrillo i H. O'Neill, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Abanca Corporación Bancaria, SA (Betanzos, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Aznar Alonso)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 listopada 2018 r. (sprawa R 1370/2018-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Abanca Corporación Bancaria a Abarca – Companhia de Seguros.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Abarca – Companhia de Seguros SA pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Abanca Corporación Bancaria, SA.

(¹) Dz.U. C 131 z 8.4.2019.

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – Kerry Luxembourg / EUIPO – Döhler (TasteSense)(Sprawa T-109/19) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego TasteSense – Wcześniejszy słowny znak towarowy MultiSense – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2020/C 209/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kerry Luxembourg Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. Ivanauskas i H. O'Neill)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Döhler GmbH (Darmstadt, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 listopada 2018 r. (sprawa R 1178/2018-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Döhler a Kerry Luxembourg.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Kerry Luxembourg Sàrl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 15.4.2019.

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – CV i in. / Komisja(Sprawa T-496/19) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Wynagrodzenie – Współczynnik korygujący – Ryczałtowy zwrot kosztów – Koszty mieszkania – Obowiązek uzasadnienia – Obowiązek dbałości – Równowaga siły nabywczej – Równość traktowania]

(2020/C 209/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CV, CW i CY (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin i M. Brauhoff, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesiona na podstawie art. 270 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji, w której jej organ powołujący oddalił wniosek skarżących zmierzający w istocie do podwyższenia, w stosownym razie z mocą wsteczną, współczynnika korygującego mającego zastosowanie w miejscu ich zatrudnienia, w tym przypadku w Paryżu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CV, CW i CY zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 305 z 9.9.2019.

Wyrok Sądu z dnia 29 kwietnia 2020 r. – CZ i in. / ESDZ

(Sprawa T-496/19) (¹)

[Służba publiczna – Urzędnicy – Wynagrodzenie – Współczynnik korygujący – Ryczałtowy zwrot kosztów – Koszty mieszkania – Obowiązek uzasadnienia – Obowiązek dbałości – Równowaga siły nabywczej – Równość traktowania]

(2020/C 209/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CZ, DB, DC, DD (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i R. Spac, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesiona na podstawie art. 270 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji ESDZ, w której jej organ powołujący i organ upoważniony do zawierania umów ESDZ oddalił wniosek skarżących zmierzający w istocie do podwyższenia, w stosownym razie z mocą wsteczną, współczynnika korygującego mającego zastosowanie w miejscu ich zatrudnienia, w tym przypadku w Paryżu.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CZ, DB, DC, DD zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 305 z 9.9.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 27 kwietnia 2020 r. – Axactor / EUIPO – Axa (AXACTOR)

(Sprawa T-594/19) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania]

(2020/C 209/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Axactor SE (Oslo, Norwegia) (przedstawiciele: D. Stone, A. Dykes, A. Leonelli, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Axa SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat P. Martini-Berthon)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 czerwca 2019 r. (sprawa R 479/2018-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Axa SA a Axactor SE.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Axactor SE i Axa SA pokrywają własne koszty, jak również każda z nich połowę kosztów poniesionych przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 363 z 28.10.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 30 kwietnia 2020 r. – ArcelorMittal Bremen/Komisja

(Sprawa T-623/19) (¹)

[Skarga na bezczynność – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Decyzja 2011/278/UE – Przejściowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Zmiany w tabelach krajowego rozdziału uprawnień dotyczące Niemiec w odniesieniu do lat 2013–2020 – Znaczne zwiększenie mocy produkcyjnych – Następcza bezprzedmiotowość sporu – Umorzenie postępowania]

(2020/C 209/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ArcelorMittal Bremen GmbH (Brema, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i L. Buschmann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland i A. Becker, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 265 TFUE żądanie stwierdzenia, że Komisja w bezprawny sposób nie wydała decyzji w przedmiocie łącznej rocznej liczby uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, które należy przydzielić bezpłatnie ze względu na znaczące zwiększenie mocy produkcyjnych w zakresie dotyczącym podinstalacji skarżącej ze wskaźnikiem emisyjności dla produktu dla ciekłego metalu i, tytułem ewentualnym, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej wezwania skarżącej do działania w dniu 1 lipca 2019 r., która miała zostać podjęta przez Komisję w dniu 19 lipca 2019 r.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi należy umorzyć.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 363 z 28.10.2019

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 maja 2020 r. – Csordas i in./Komisja**(Sprawa T-146/20)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Służba publiczna – Wybory sekcji lokalnej komitetu pracowniczego Komisji w Luksemburgu – Prawdliwość – Spoczywający na instytucji obowiązek kontroli – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak fumus boni iuris]**

(2020/C 209/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Annamaria Csordas (Luksemburg, Luksemburg), Adrian Sorin Cristescu (Luksemburg), Jean Putz (Esch-sur-Alzette, Luksemburg), Miguel Vicente-Nunez (Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Milanowska, T. Lilamand i T. Bohr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek oparty na art. 270 TFUE i art. 91 ust. 4 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, mający na celu, tytułem głównym, w pierwszej kolejności, uzyskanie zawieszenia wykonania: po pierwsze, noty biura wyborczego z dnia 26 listopada 2019 r. ogłaszającej wyniki wyborów do luksemburskiego oddziału lokalnego komitetu pracowniczego Komisji; po drugie, decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie obliczania reprezentatywności reprezentatywnych organizacji związkowych lub zawodowych w Komisji; po trzecie, mandatu luksemburskiego lokalnego oddziału komitetu pracowniczego Komisji powstałego po wyborach w listopadzie 2019 r.; po czwarte, mianowania przez luksemburski oddział lokalny komitetu pracowniczego Komisji swoich delegatów do centralnego komitetu pracowniczego Komisji; po piąte, wszelkich decyzji w sprawie przyznania dodatkowych środków przedstawicielom pracowników Komisji oraz, w drugiej kolejności, nakazanie Komisji utrzymania w urzędzie odchodzącego komitetu pracowniczego do dnia ogłoszenia wyroku w sprawie głównej, przy jednoczesnym ograniczeniu jego mandatu do spraw bieżących; oraz tytułem ewentualnym, nakazanie Komisji, z jednej strony, ograniczenia mandatu luksemburskiego oddziału lokalnego komitetu pracowniczego Komisji, powstałego po wyborach w listopadzie 2019 r. do spraw bieżących, a z drugiej strony, nakazanie temu oddziałowi lokalnemu mianowania do centralnego komitetu pracowniczego Komisji przedstawicieli zaproponowanych przez Union Syndicale Luxembourg.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2020 r. – JP / Komisja**(Sprawa T-179/20)**

(2020/C 209/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JP (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 lipca 2019 r. o nieumieszczeniu skarżącego na liście rezerwy kadrowej dla laureatów konkursu EPSO/AD/363/18 – Administratorzy (AD7), wraz z decyzją z dnia 10 grudnia 2019 r. oddalającej zażalenie skarżącego;

- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za poniesione szkody oraz
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady, zgodnie z którą członkowie komisji konkursowej powinni posiadać niezbędne kwalifikacje do dokonania obiektywnej oceny odpowiedzi i kwalifikacji zawodowych kandydata na rozmowie dotyczącej danej dziedziny, naruszenia zasady równego traktowania i zasady poszanowania uzasadnionych oczekiwań.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady, zgodnie z którą skład komisji konkursowej powinien być wystarczająco stabilny.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2020 r. – Square / EUIPO (\$ Cash App)

(Sprawa T-210/20)

(2020/C 209/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: (San Francisco, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Hawkins, Solicitor, adwokaci K. Lüder i T. Dolde)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego \$ Cash App / Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską nr 1 410 819

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 lutego 2020 r. w sprawie R 811/2019-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w postępowaniu przed Departamentem ds. Operacji i Pierwszą Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 72 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasad równego traktowania i dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2020 r. – Square / EUIPO (\$ Cash App)**(Sprawa T-211/20)**

(2020/C 209/42)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Square, Inc. (San Francisco, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: M. Hawkins, solicitor, adwokaci K. Lüder i T. Dolde)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego \$ Cash App – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 410 839

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 lutego 2020 r. w sprawie R 810/2019-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniami przed Wydziałem Operacji i Pierwszą Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 72 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2020 r. – JK / Komisja**(Sprawa T-219/20)**

(2020/C 209/43)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* JK (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 5 czerwca 2019 r. dyrektora DG ds. Budżetu i Administracji, Zasobów Ludzkich ESDZ oddalającej jego skargę w trybie administracyjnym, złożoną na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego w dniu 5 lutego 2019 r;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji organu powołującego Komisji oddalającej jego skargę w trybie administracyjnym, złożoną na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego w dniu 5 lutego 2019 r;
- stwierdzenie nieważności, w zakresie, w jakim decyzja ta wynika z dorozumianej decyzji oddalającej, decyzji oddalającej zażalenie złożone przez skarżącego w dniu 4 września 2019 r., która to decyzja została doręczona w dniu 6 stycznia 2020 r. przez dyrektora DG ds. Budżetu i Administracji, Zasobów Ludzkich i Bezpieczeństwa;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 12a Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), naruszenia prawa przy ocenie pojęcia mobbingu, a w szczególności jego oceny w świetle realizacji przez instytucję obowiązku udzielenia wsparcia na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego oraz naruszenia prawa popełnionego przez organ powołujący przy oddaleniu skargi w trybie administracyjnym, przed podjęciem jakiegokolwiek inicjatywy w zakresie dochodzenia administracyjnego, w odniesieniu do znaczenia dowodów przedstawionych na poparcie jego skargi w trybie administracyjnym.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie dowodów przedstawionych na poparcie wniosku o udzielenie wsparcia ze względu na to, że skarżący przedstawił w swojej skardze w trybie administracyjnym wystarczające dowody, by wykazać rzeczywisty charakter ataków na swoją osobę.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Orion / Komisja**(Sprawa T-223/20)**

(2020/C 209/44)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Orion Oyj (Espoo, Finlandia) (przedstawiciele: C. Schoonderbeek, adwokat, J. Mulryne i E. Amos, Solicitors)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 13 lutego 2020 r. o udzieleniu pozwolenia na dopuszczenie do obrotu generycznego produktu leczniczego o nazwie „Dexmedetomidine Accord”;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania oraz innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 10 ust. 1 dyrektywy 2001/83/WE⁽¹⁾ w związku z art. 10 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy poprzez dopuszczenie produktu leczniczego „Precedex”, w odniesieniu do którego udzielono krajowego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w Republice Czeskiej przed przystąpieniem do Unii Europejskiej, jako referencyjnego produktu leczniczego, zważywszy na to, że owo krajowe pozwolenie na dopuszczenie do obrotu nie zostało udzielone (lub zaktualizowane) zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa Unii.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 14 ust. 11 rozporządzenia nr 726/2004⁽²⁾ w związku z art. 10 ust. 1 i art. 6 ust. 1 dyrektywy 2001/83 poprzez stwierdzenie, że prawna ochrona danych w odniesieniu do produktu strony skarżącej o nazwie „Dexdor” wygasła, i przyjęcie, że produkt ten (oraz związane z nim dane badawcze) mógł zostać wykorzystany jako referencyjny produkt leczniczy na poparcie wniosku o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu odtwórczego (generycznego), zważywszy na to, że produkty lecznicze o nazwach „Precedex” i „Dexdor” są objęte tym samym ogólnym pozwoleniem na dopuszczenie do obrotu.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja nie jest w wystarczający sposób uzasadniona w rozumieniu art. 296 TFUE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2020 r. – PNB Banka / EBC

(Sprawa T-230/20)

(2020/C 209/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PNB Banka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: O. Behrends, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie cofnięcia licencji bankowej AS PNB Banka;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzynaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że treść zaskarżonej decyzji zawiera niewystarczające i wprowadzające w błąd informacje proceduralne.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że EBC bezprawnie wykorzystał dwuetapowe postępowanie do celów zaskarżonej decyzji (obejmujące propozycję właściwego organu krajowego) zgodnie z art. 14 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia Rady nr 1024/2013⁽¹⁾ i art. 83 rozporządzenia (UE) nr 468/2014⁽²⁾, mimo decyzji EBC o zmianie klasyfikacji z dnia 1 marca 2019 r., na podstawie której EBC przejął bezpośredni nadzór nad stroną skarżącą.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszeń postępowania przed właściwym organem krajowym, Komisją Rynku Finansowego i Kapitałowego („KRFK”).
4. Zarzut czwarty dotyczący proceduralnej niemożności przyjęcia przez EBC w dniu 17 lutego 2020 r. projektu decyzji o cofnięciu zezwolenia z dnia 12 września 2019 r. ze względu na przepis proceduralny art. 83 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 468/2014.
5. Zarzut piąty dotyczący proceduralnej i merytorycznej niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji ze względu na fakt, że EBC cofnął de facto zezwolenie w drodze uprzedniej oceny podmiotu jako będącego na progu upadłości lub zagrożonego upadłością z dnia 15 sierpnia 2019 r.
6. Zarzut szósty dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji, ponieważ opiera się ona na niezgodnej z prawem ingerencji w prawa do reprezentacji strony skarżącej, co pozbawia ją całości jej praw procesowych.
7. Zarzut siódmy dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji, ponieważ opiera się ona na niewystarczającym uzasadnieniu.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia prawa strony skarżącej do bycia wysłuchanym.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że EBC został pozbawiony możliwości powołania się na łotewskie orzeczenie w sprawie niewypłacalności z dnia 12 września 2019 r., ponieważ orzeczenie to było niezgodne z prawem i oparte wyłącznie na błędnej ocenie podmiotu jako będącego na progu upadłości lub zagrożonego upadłością, dokonanej przez EBC.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że EBC błędnie oparł się na dalszych podstawach zaskarżonej decyzji, a mianowicie na zarzucanych naruszeniach limitów dużych ekspozycji i regulacyjnych wymogów kapitałowych, które nie były uzasadnione i na które KRFK nie powołała się w projekcie decyzji.
11. Zarzut jedenasty dotyczący niezgodności z prawem materialnym zaskarżonej decyzji, ponieważ skarżąca znajduje się pod wyłączną kontrolą KRFK, a zatem pośrednio EBC, od dnia 12 września 2019 r.
12. Zarzut dwunasty dotyczący nieproporcjonalności zaskarżonej decyzji.
13. Zarzut trzynasty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja opiera się na wszystkich uchybieniach w ocenie podmiotu jako będącego na progu upadłości lub zagrożonego upadłością.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).

(²) Rozporządzenie UE nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (Dz.U. 2014, L 141, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2020 r. – Price / Rada**(Sprawa T-231/20)**

(2020/C 209/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: David Price (Le Dorat, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Fouchet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Zawieszenie niniejszego postępowania i przedłożenie Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujących w trybie przyspieszonym:

1. Czy wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej uchyla obywatelstwo europejskie obywateli brytyjskich, którzy przed końcem okresu przejściowego skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się na terytorium innego państwa członkowskiego?
2. W wypadku odpowiedzi twierdzącej, czy art. 2, 3, 10, 12 i 127 umowy o wystąpieniu w związku z art. 18, 20 i 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy postrzegać w ten sposób, że umożliwiły one tym obywatelom brytyjskim zachowanie, bez wyłączeń, praw do obywatelstwa europejskiego, które przysługiwało i przed wystąpieniem ich państwa z Unii Europejskiej?
3. W wypadku odpowiedzi przeczącej, czy umowa o wystąpieniu narusza art. 18, 20 i 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie, w jakim nie zawiera postanowienia umożliwiającego im zachowanie praw bez wyłączeń?
4. W każdym razie, czy art. 127 ust. 1 lit. b) umowy o wystąpieniu narusza art. 18, 20 i 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jak również art. 39 i 40 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim pozbawia on obywateli Unii, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się w Zjednoczonym Królestwie czynnego i biernego prawa wyborczego w wyborach lokalnych w tym państwie, oraz – jeżeli Sąd i Trybunał podzielą stanowisko francuskiej Conseil d'État, czy naruszenie to obejmuje obywateli Zjednoczonego Królestwa, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobodnego osiedlania się?

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, łącznie: Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie, w jakim umowa o wystąpieniu nie pozwala na pełną ochronę prawa tych obywateli do zdrowia oraz w zakresie w jakim akty te wprowadzają automatyczne i generalne, bez najmniejszej kontroli proporcjonalności, rozróżnienie między obywatelami Unii oraz obywatelami Zjednoczonego Królestwa, poczynając od dnia 1 lutego 2020 r. i w związku z tym stwierdzenie nieważności w szczególności motywu szóstego preambuły oraz art. 9, 10 i 127 umowy o wystąpieniu;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym kosztami zastępstwa do kwoty 5 000 EUR

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku kontroli proporcjonalności zniesienia obywatelstwa europejskiego dla niektórych kategorii obywateli brytyjskich. Skarżący podnosi, że jako obywatel europejski, który skorzystał ze swobody przemieszczania się w Unii i był nieobecny na terytorium brytyjskim dłużej niż 15 lat nie był uprawniony do głosowania w referendum w dniu 23 czerwca 2016 r. w sprawie przynależności Zjednoczonego Królestwa do Unii Europejskiej
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasad demokracji, równego traktowania, swobody przemieszczania się, swobody wypowiedzi i dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia porządku prawnego Unii oraz zasady równego traktowania, nieodłącznie związanej z obywatelstwem europejskim. W tej kwestii skarżący podnosi w szczególności, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z porządkiem prawnym Unii, w którym zapisana jest zasada równego traktowania wszystkich obywateli, oraz z porządkiem prawnym konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań. W tej kwestii skarżący podnosi w szczególności, że zaskarżona decyzja aprobuje utratę ich prawa stałego pobytu uzyskanego po upływie pięciu lat nieprzerwanego zamieszkania w jednym z państw członkowskich, mimo że konkretne konsekwencje tej utraty nie zostały przewidziane, a przede wszystkim – bez przeprowadzenia żadnej kontroli proporcjonalności.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia prawa do życia prywatnego i rodzinnego, gwarantowanego w konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja narusza jego prawo do życia rodzinnego i prywatnego, ponieważ odbiera mu obywatelstwo europejskie, a tym samym prawo do swobodnego zamieszkiwania na terytorium państwa członkowskiego, którego nie jest obywatelem, lecz na którego terytorium zbudował życie rodzinne.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia czynnego i biernego prawa wyborczego obywateli brytyjskich w wyborach lokalnych i europejskich. Zdaniem skarżącego art. 127 umowy o wystąpieniu narusza art. 18 TFUE oraz art. 18 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Należy zatem stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zatwierdza ona umowę, zawierającą postanowienie stwarzające nierówne traktowanie obywateli brytyjskich.
7. Zarzut siódmy, dotyczący wprowadzonego w umowie o wystąpieniu automatycznego i generalnego rozróżnienia między obywatelami Unii a obywatelami Zjednoczonego Królestwa, bez kontroli proporcjonalności w odniesieniu do życia prywatnego i rodzinnego Brytyjczyków, od dnia 1 lutego 2020 r. Na poparcie tego zarzutu skarżący podnosi, że zniesienie obywatelstwa europejskiego nie może być automatyczne i ogólne, że należało wprowadzić obowiązek oceny skutków in concreto oraz że, w braku takiej oceny, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 35 karty praw podstawowych, to jest prawa do zdrowia. Skarżący uważa, że ponieważ umowa o wystąpieniu nie przewiduje żadnego działania ochronnego w odniesieniu do jego prawa do zdrowia, ta kompetencja uzupełniająca zanika w stosunku do Zjednoczonego Królestwa i jego obywateli, narażając ich na niebezpieczeństwo, w szczególności w okresie pandemii i kryzysu zdrowotnego.

Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2020 r. – Ryanair / Komisja

(Sprawa T-238/20)

(2020/C 209/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: E. Vahida, F. Laprévotte, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) z dnia 11 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56812;⁽¹⁾ oraz
- nakazanie Komisji pokrycia kosztów postępowania;
- skarżąca wniosła także o rozpatrzenie jego skargi w trybie przyśpieszonym, o którym mowa w art. 23a Statutu Trybunału Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że wydając swą decyzję Komisja dopuściła się naruszenia poszczególnych postanowień TFUE i ogólnych zasad unijnego prawa odnoszących się do zakazu dyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz swobody świadczenia usług, które to zasady stanowią podwaliny dla liberalizacji usług transportu lotniczego w UE począwszy od końca lat 80. Ta liberalizacja rynku transportu lotniczego w UE umożliwiła rozwój prawdziwie transeuropejskich tanich linii lotniczych. Wydając swą decyzję Komisja pominęła rolę odgrywaną przez takie transeuropejskie linie lotnicze w rozwoju sieci połączeń między państwami członkowskimi UE, pozwalając Szwecji na zastrzeżenie pomocy jedynie dla tych przedsiębiorstw lotniczych, którym to państwo członkowskie udzieliło koncesji na prowadzenie działalności. W art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE przewidziany został wyjątek od przewidzianego w ust. 1 tego postanowienia zakazu udzielania pomocy państwa, niemniej jednak nie przewiduje on wyjątku od innych przewidzianych w TFUE przepisów i zasad.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że wydając swą decyzję Komisja dopuściła się naruszenia obowiązku wyważenia korzystnych skutków pomocy z jej niekorzystnym wpływem na warunki wymiany handlowej i zachowanie niezakłóconej konkurencji (tzw. „balancing test”).
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że pomimo poważnych trudności i naruszenia praw proceduralnych skarżącej Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że wydając swą decyzję uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji Europejskiej (UE) z dnia 11 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.56812 Szwecja – System gwarancji udzielonych na zabezpieczenie pożyczek dla przedsiębiorstw lotniczych w tymczasowych ramach środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19 (jeszcze nieopublikowana w Dz.U.).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2020 r. – Stada Arzneimittel / EUIPO – Pfizer (RUXXIMLA)

(Sprawa T-239/20)

(2020/C 209/48)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stada Arzneimittel AG (Bad Vilbel, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pfizer Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy RUXXIMLA – zgłoszenie nr 17 865 742

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 lutego 2020 r. w sprawie R 1879/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2020 r. – Stada Arzneimittel/ EUIPO – Pfizer (RUXYMLA)

(Sprawa T-248/20)

(2020/C 209/49)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Stada Arzneimittel AG (Bad Vilbel, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.C. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pfizer Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy RUXYMLA – zgłoszenie nr 17 865 739

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 lutego 2020 r. w sprawie R 1878/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2020 r. – González Calvet / SRB

(Sprawa T-257/20)

(2020/C 209/50)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ramón González Calvet i Joan González Calvet (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: P.Molina Bosch)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji SRB

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji SRB/EES/2020/52 z dnia 17 marca 2020 r.;
- Wycenę wszystkich aktywów całej grupy Banco Popular, a nie tylko spółki dominującej oddzielnie od aktywów jej spółek zależnych, tak jak to zrobił Deloitte, ponieważ cała grupa została przejęta przez Banco Santander, a nie tylko spółka dominująca;
- Wycenę bezspornych kredytów według 100 % ich wartości księgowej;
- Wycenę spornych kredytów według 100 % ich wartości księgowej, ponieważ ich pokrycie gwarancjami i rezerwami wynosiło prawie 100 %;
- Wycenę aktywów nieruchomości grupy Banco Popular na 10 896 milionów EUR, ponieważ odliczono już wcześniej odpowiednie rezerwy;
- Wycenę wszystkich aktywów grupy Banco Popular na 153 785 milionów EUR zgodnie z argumentami zawartymi w skardze, co daje możliwą do uzyskania przez akcjonariuszy wartość w przypadku likwidacji równą 29 365 milionów EUR po odliczeniu 124 420 milionów EUR, jakie zdaniem Deloitte należało wypłacić wierzycielom;
- Ustalenie odszkodowania na 7 EUR za akcję w wyniku podziału 29 365 milionów EUR przez 4 196 milionów akcji, które były w obiegu w dniu uporządkowanej likwidacji;
- Nakazanie zapłaty odszkodowania na rzecz Ramóna Gonzáleza Calveta w wysokości 317 072 EUR (trzysta siedemnastu tysięcy siedemdziesięciu dwóch euro) z tytułu wywłaszczenia jego 45 296 akcji oraz na rzecz Juana Gonzáleza Calveta w wysokości 11 977 EUR (jedenastu tysięcy dziewięćset siedemdziesięciu siedmiu euro) z tytułu wywłaszczenia jego 1 711 akcji wraz z kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 6 czerwca 2017 r. Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) rozwiązała Banco Popular i sprzedała go za cenę 1 EUR Banco Santander. W dniu 17 marca 2020 r. Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji, po wysłuchaniu posiadaczy obligacji i akcji Banco Popular, których interesów dotyczyła decyzja o likwidacji, decyzją SRB/EES/2020/52 postanowiła, że nie należy wypłacać żadnego odszkodowania wspomnianym zainteresowanym, opierając się na sprawozdaniu z wyceny 3 dokonanych przez Deloitte.

W skardze skarżący uważają, że Deloitte jest spółką, która utraciła swój prestiż po sprawach takich jak Gowex, Bankia, Gescartera i Abengoa, i aktualnie nie przeprowadza audytów żadnego dużego banku hiszpańskiego.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Skarżący wykazują, że wycena Deloitte służy interesom SRB i wyrządza szkodę akcjonariuszom, między innymi z następujących powodów:
 - Zaniża aktywa z tytułu odroczonej podatku, które nie zostały w pełni pobrane przez Banco Santander;
 - Nie uwzględnia pokrycia spornych kredytów gwarancjami i rezerwami w wysokości 100%;
 - Zaniża portfel bezspornych kredytów;
 - Nie uwzględnia wszystkich aktywów grupy Banco Popular, wyodrębniając aktywa podmiotu prawnego Banco Popular od aktywów jego spółek zależnych i spółek posiadanych;
 - Nie uwzględnia wartości księgowej netto aktywów nieruchomości po odliczeniu rezerw, które wynosiły 10 896 milionów EUR.
2. W dniu 23 maja 2017 r. SRB zleciła Deloitte wycenę Banco Popular w czasie, kiedy jego przewodnicząca Elka König przyznała w wywiadzie na rzecz Bloomberg TV, że Banco Popular był pod obserwacją SRB. Z powyższego wynika, że SRB już w dniu 23 maja 2017 r. postanowiła o likwidacji Banco Popular, co podała do wiadomości agencja Reuters w dniu 31 maja, powodując epizod ucieczki depozytów, co spowodowało brak płynności Banco Popular.
3. Zdaniem Banco de España Europejski Bank Centralny uważał, że Banco Popular był bankiem wypłacalnym w dniu 13 marca 2017 r. Banco Popular nigdy nie był w likwidacji, jak twierdzi Deloitte, ale oczywiste jest, że SRB miało na celu likwidację Banco Popular, aby móc uratować Banco Santander, bank należący do europejskiego i światowego systemu, którego straty (jakie skarżące oszacowały na 22 573 milionów EUR w 2017 r.) były zatajone przed jego akcjonariuszami w drodze wyłączenia i przejęcia Banco Popular.

**Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2020 r. – Global Chartered Controller Institute / EUIPO – CFA
Institute (CCA CHARTERED CONTROLLER ANALYST CERTIFICATE)**

(Sprawa T-266/20)

(2020/C 209/51)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Global Chartered Controller Institute SL (Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Pomares Caballero i T. Barber Gine)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: CFA Institute (Charlottesville, Virginia, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy CCA CHARTERED CONTROLLER ANALYST CERTIFICATE – zgłoszenie nr 15 508 161

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 lutego 2020 r. w sprawie R 235/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie występują przesłanki zastosowania podstawy odmowy rejestracji z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
- w przeciwnym razie stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO jego własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej (w tym kosztami postępowania przed Izłą Odwoławczą) oraz obciążenie interwenienta kosztami postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 92 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL